

Arvoisat sotiemme veteraanit

Suomen kohtalo ratkaistiin jatkosodassa viisi vuosikymmentä sitten. Ilman Suomen miesten ja naisten silloista saavutusta me emme olisi nyt tässä, enkä pitäisi tätä puhetta.

Nykyään ihmisiä on työttömänä ja uutisissa näkee jopa työttömien soppajonoja. Tätä on nykyajan lama. Te tiedätte mitä sana lama tarkoittaa. Nykyajan lama on pientä verrattuna siihen mitä sodassa koettiin. Me sodan jälkeiset sukupolvet olemme saaneet elää hyvinvoinnissa koko ikämme. Ne soppajonossa seisovat pulskat ihmiset eivät ole nälkää nähneetkään. Ja tästä hyvinvoinnista saamme kiittää teitä, sotiemme veteraaneja. Te olette työllänne rakentaneet meille tämän hyvinvointivaltion, poistaneet nälän ja kurjuuden.

Entisiin tapahtumiin olemme voineet tutustua vain lukemalla kirjoja, katselemalla televisio-ohjelmia tai jos on mahdollisuus niin kuunnella veteraanien kertomuksia. Mitä se elämä tuolloin todella oli tietää vain kun on sen itse kokenut.

Jotain käsitystä vaikeista hetkistä hetkistä antavat 10. divisioonan komentajan, eversti Kai Savonjousen sanat Kannaksella kesäkuussa 1944:

"Tästä ei sitten peräännyttä. Ei nimittäin voida. Siellä ovat seuraavassa linjassa äitimme, siskomme, lapsemme ja vanhempamme, koko avoin Suomen sydän. Tähän kuollaan. Minä olen tullut tänne kuolemaan. Juoksut on juostu hyvät veljet. Nyt on aika olla taas suomalainen maanpuolustaja. Jos joku tästä pakenee, minä olen itse pidättämässä, näin on minun osani ja arpani."

Viipuri menetettiin, mutta tärkein säilytettiin: itsenäisyys. Te itsenäisyydestä taistelleet veteraanit olette meille nuorille esimerkkinä, ja siitä kannattaa olla ylpeä.